

'En toen ... gaf de prins de slapende prinses een kusje,' leest de koningin voor.
'Hè, bah!' roept prinses Welmoet, en ze trekt een vies gezicht.
'Stil nou,' zegt haar mama, 'het verhaal is nog niet uit.' Ze buigt zich weer over het boek.
'Na honderd jaar betoverde slaap werd de prinses eindelijk wakker.'
'Huh, dat kán helemaal niet,' zegt prinses Welmoet.
'Stil nou, meisje! Luister: En de prins en de prinses leefden samen nog lang en gelukkig.'
Mama klapt het boek dicht. 'Dat is toch een mooi verhaal?' zegt ze met een zucht.
'Koninklijk kusje voor het slapengaan?'
'Hoef ik niet!' Prinses Welmoet duikt weg en verstopt zich diep onder de dekens.



De volgende morgen komen de koninklijke tantes op de thee. Ze brengen grote roze zoenen mee, met heel veel lippenstift. 'Wat is ons prinsesje Welmoet toch schattig!' kirren ze.



'Ik ben niet schattig,' roept prinses Welmoet. 'Ik ben een stoere prinses en ik wil al zeker geen kusjes!' Ze duwt de koninklijke tantes opzij. 'Aan de kant. Ik ga op avontuur.' Prinses Welmoet zoekt haar spullen bij elkaar: zwaard, trompet, wekker (voor je-weet-maar-nooit), een rol chocoladekoekjes en haar witte fiets.